

„Clifford byl trochu přísný. Ale s Leonou jsem měl krásný vztah. Měl jsem ji rád. Učila mě vařit. Vidali jsme je ve středu večer v kostele a každou druhou neděli na rodinné večeři.

John byl pro mě vším. Jako matka a otec v jednom. Nemohl jsem si přát nic lepšího. Jednoho dne mě vzal na večeři, posadil mě proti sobě a zeptal se: ‚Chtěl bys být můj syn?‘ Odpověděl jsem, že přece *jsem* jeho syn, ale on se zeptal, jestli chci, aby mě adoptoval. Nevěděl jsem, co to znamená, a on mi to vysvětlil. Byl jsem nadšený, u vytržení. Už nebudu jen sexuální hračka. Budu moct žít, tentokrát nedělám nic špatně.

A tak jsme šli k soudu a to je vlastně jedna z mých nejšťastnějších vzpomínek z dětství – ten den, kdy jsem byl adoptován a věděl jsem, že mám konečně svého rodiče, jednou provždy.“

Jenže už o pár měsíců později se vize šťastné budoucnosti začala rozplývat.

„Dělalo mi starosti, co je John za člověka. Všechno se začalo zhoršovat. John očekával dokonalost. Byl to velmi intelektuální člověk. A co se týkalo sportu, tlačil na mě každý den. Nakoupil mi všechno vybavení a věčně se mnou trénoval, ale pak mě začal bít za to, že jsem nesplňoval jeho očekávání, která byla vyšší než u jiných kluků v mém věku. Nutil mě, abych podával výkony, kterými zcela předčím svou věkovou skupinu.

Začal používat fyzické násilí, měl jsem po sobě rány, modřiny a jizvy. A potom mě zase utěšoval, bral mě do náruče, tiskl mě k sobě, začal mě líbat na uši, a to mi nepřípadalo v pořádku. Postupně to bylo čím dál častěji. Nejdříve jednou dvakrát týdně, pak obden, potom každý večer. ‚Hej, pojď na chvíli ke mně na klín. Obejmi mě.‘ Bylo mi to nepříjemné a s jeho tělem se přitom dělo něco, čemu jsem nerozuměl. Bylo mi teprve osm. Věděl jsem, že je něco špatně, a s naším vztahem to začalo jít z kopce.“

Po jednom dalším výprasku sexuální chování eskalovalo.

„Chtěl, ať přijdu ze svého pokoje do obývacího pokoje. Bylo to jako vředy, mazlení, objímání a tak. Ale pak se mě začal nevhodně

dotýkat, na genitáliích, jako že mě jen utěšuje. Strčil mi jazyk do ucha. Tak se to dělo dalších pár měsíců. Když jsem si mu sedal na klín, začal jsem jakoby ztrácet vědomí. Někdy jsem si ani nepamatoval, co mi dělal, protože jsem se přesvědčil, že nechci nic cítit, že chci být úplně otupělý. Jeho sexuální pokusy se mi nelíbily, ale pořád jsem si říkal, že na mně musí být něco, tak jako u těch ženských, když jsem byl malý, co k tomu Johna nutí. Že to v něm nějak vyvolávám já sám. Nevěděl jsem, co s tím mám dělat.“

John využíval Davidova strachu z bouřek a ukládal ho při nich do postele, kde ho dál obtěžoval.

Krátce po Davidových devátých narozeninách se ho John zeptal, jestli by chtěl bratra, a do rodiny přibyl osmiletý chlapec, další Johnův adoptivní syn. David s novým chlapcem si nebyli blízcí a o životě v rodině nikdy nemluvili. Jeho příchod do domácnosti ani nezmiřnil Davidovo obtěžování. (Adoptivní bratr se našeho natáčení nechtěl zúčastnit.)

Brzy po adopci druhého chlapce přišel Eric, další osmiletý kluk.

„Erica jsem si okamžitě zamiloval. Byl tak roztomilý! Pořád ukazoval ty svoje dva mléčné zoubky vepředu a byl plný radosti. A líbilo se mu všechno, co jsem si usmyslel. Měl to za tu nejúžasnější věc a chtěl to dělat taky. A tak jsem chtěl, aby tam se mnou byl, ale rozhodně jsem nechtěl, aby prožíval to, co já. Říkal jsem si, že jestli se ty věci dějí jenom mně, a ne jemu, dokážu to vydržet. Ale Ericovi se to nesmí stát.

Jenže po Ericově adopci jsem začal vídat, jak si John volá Erica k sobě, a cítil jsem se bezmocný. Měl jsem pocit, že jsem Erica okradl o dětství. Byl jsem přece nejstarší, a tak bylo mým úkolem je chránit. Jenže jsem to nedokázal. A zároveň jsem byl rád, že to tentokrát nejsem já. Byl jsem moc malý, než abych s tím něco zmohl.“

(Eric se našeho natáčení rovněž nezúčastnil; rozhodl se ke spolupráci s námi až ve chvíli, když už byl film dokončený.)

V letech dospívání měl David nejlepšího kamaráda Jasona Kingdona. Trávil s ním a jeho bratrem Míkem celé hodiny.